

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Α'

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Ἀθηναίων ὀρθῶς ἠρμήνευσε τὸ δημόσιον φρόνημα, διὰ τῆς ἀποφάσεώς του νὰ συμμετάσχη καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν προσεχῶς τελουμένην ἐν Μονάχῳ πανήγυριν τῆς ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Λουδοβίκου Α' βασιλέως τῆς Βαυαρίας¹. Τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως τούτου στενῶς συνδέεται πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Καὶ ὡς φιλέλλην ἔζητος κατὰ τὴν κρισιμωτέραν ἐποχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, καὶ ὡς πατὴρ τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως Ὁθωνος, καὶ ὡς ὁ ἀληθὴς καθιδρυτὴς τῶν νεωτέρων Ἀθηναίων καὶ ὀργανωτὴς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἐγένετο εἰς τῶν κυριωτάτων παραγόντων εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ φιλελληνισμοῦ του, εἶνε οὗτος σεβαστὸς καὶ ἀγαπητὸς παρ' ἡμῖν, ὡς ἡγεμὼν μέγας ἀναδειχθεὶς εἰς τὸ ἔργον τῆς προαγωγῆς τοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν εἶνε ὑπερβολὴ νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος θὰ μείνῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ὡς τύπος ἐφάμιλλος πρὸς τὸν Περικλέα, πρὸς τὴν βασιλέα Λουδοβίκον 14^{ον}, πρὸς τὸν Πάπαν Λέοντα 10^{ον}.

Ὁ Λουδοβίκος Α' (Κάρολος-Αύγουστος) ἐγέννηθη τὴν 25 Αὐγούστου 1786 ἐν Στρασβούργῳ, ὅπου ὁ πατὴρ του Μαξιμιλιανὸς-Ιωσήφ Κόμης Παλατῖνος τοῦ Deux-Ponts-Birkenfeld, εἰσὶ οἰκίει ἐν σύνταγμα Ἀλσατιανὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Γαλλίας. Ἐνάδοχος αὐτοῦ ἐγένετο ὁ μάρτυς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος 16^{ος}. Ἐκ νεότητος διακρίνεται δι' αὐγενοὺς συμπεριφορὰς καὶ διὰ φιλομαθείας. Τὸ 1803 ἤρξατο τὰς πανεπιστημιακὰς σπουδὰς του εἰς τὸ ἐν Lanesbut Πανεπιστήμιον, ἐξηκολούθησε δ' αὐτὰς ἐν Γοτίγγῃ. Ἐκεῖ δὲ εἶχε καθηγητὴν, μετὰ καὶ ἄλλων ἐξόχων ἀνδρῶν, τὸν περιώνυμον ἀνθρωπολόγον Βλούμενδαχ. Τὸ 1804 καὶ 1805 ἔκαμε τὴν πρώτην περιήγησίν του εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου εἴλκευεν αὐτὸν ὁ ὠραῖος ὠραῖος, ὁ ἔρωσ τῆς καλλιτεχνίας, ἡ πρὸς τὴν ποίησιν λατρεία. Τὴν Ἰταλίαν πολλὰκις ἔκτοτε ἐπισκέφθη. Κατὰ τὰς περιηγήσεις δὲ ταύτας ἠγόρασε πλείστα ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς γλυπτικῆς, τῶν κοσμοῦντων τὰ Μουσεῖα τοῦ Μονάχου. Τὰς ἰταλικὰς ἐντυπώσεις του ἐπεσκέασεν ἐν μέρει ἡ ἐν Ἑλλάδι τῷ 1835 περιοδεῖα του, εἰς ἣν ὀφείλονται τὰ ἐν Μονάχῳ ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ οἰκοδομήματα, καὶ αἱ ἀπαράμιλλοι ἑλληνικαὶ σκηνογραφαὶ τοῦ ἐνδόξου ζωγράφου Ρότμαν.

Συνεπεία διαφόρων οἰκογενειακῶν καὶ πολιτικῶν περιπετειῶν, τὰς ὁποίας συντομίαις χάριν δὲν ἀναφέρομεν ἐδῶ, ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου ἀνηγορεύθη μετὰ τὴν ἐν Αὐστέρλιτε μάχην Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, συνεπῶς δ' ἐγένετο καὶ ὁ Λουδοβίκος Πρίγκηψ Διάδοχος καὶ Ἀντιστρέτης. Ὡς στρατιωτικὸς διεκρίθη εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης κατὰ τὰ ἔτη 1806, 1807 καὶ 1808, ὡς εἰς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ συμμαχικοῦ τοῦ Ναπολέοντος βαυαρικοῦ σώματος.

Ἦδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐδημοσίευσεν ὁ Λουδοβίκος ὠραίας ποιήσεις. Ἐκτοτε δ' ἐδημοσίευσεν ποιητικὰ αὐτοῦ ἔργα τὸ 1829 καὶ τὸ 1839, ὧδὰς, διθυράμβους, ἐλεγεία, τὸ δὲ 1843 τὸ ὠραῖον ποίημα «Οἱ σύντροφοι τοῦ Βαλχάλλα». Τὰ ποιήματα ταῦτα ἐκρίθησαν ὡς ἀποκνέοντα ὑγιᾶ φιλοσοφίαν, καθαρὰν ἠθικὴν, θρησκευτικὸν αἶσθημα πεφωτισμένον. Τὸ 1809 ἐνυμφεῦθη τὴν ἀγαθὴν καὶ εὐφυᾶ πριγκίπισσαν Θηρεσίαν τοῦ Saxe-Hildburghausen. Τὸ 1814 συνέπραξε μετὰ τῶν συμμαχῶν κατὰ τοῦ Ναπολέοντος. Τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1825, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Βαυαρίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Λουδοβίκος Α'.

Ἐλλείψει χώρου θέλομεν δι' ὀλίγων γραμμῶν σκιαγραφήσει καὶ χαρακτηρίσει τὴν βασιλείαν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, ὅστις ἀπέδειξεν, ὅτι ἄνευ κατακτήσεων, ἄνευ διπλωματικῶν νικῶν, διὰ μόνων τῶν ἔργων τοῦ πολιτισμοῦ, δύναται μονάρχης τις ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸν κορυφῶνα τῆς δόξης, καὶ ν' ἀφίση ὄνομα ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐνδοξώτατον. Τῷ ὄντι ἐν διαστήματι βασιλείας 23 ἐτῶν, ἐπραγματοποίησεν ἔργα αἰῶνων. Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸ Μόναχον μετὰ τὴν Ἰταλίαν, ἀφού ἐθαύμασε τὰς λαμπρὰς πόλεις ἃς ἐκάλλουσαν οἱ αἰῶνες καταπλήσσειται παρατηρῶν, ὅτι ἐνίκησεν, οὕτως εἰπεῖν, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν τοὺς αἰῶνας ὁ μεγαλειόθυλος ἀνὴρ, ἐλάχιστα διαθέτων κεφάλαια ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ κολοσσὰ μέσα, ἅτινα διέθετον οἱ Πάπαι, αἱ ἰταλικαὶ δημοκρατίαι καὶ οἱ Μεδίκαι. Τῷ ὄντι ὡς ἀληθὴς θαυματοποιὸς καθιδρύσει τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου, ἔκαμε μεγάλας διοικητικὰς μεταρρυθμίσεις, ἔκαμεν οἰκονομίαις εἰς τὸ κράτος, ἤλαττωσε τὰ βάρη

τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ὀργάνωσε σχολὴν πολυτεχνικὴν, ἠθέλησε τοὺς μισθοὺς τῶν δημοδιδασκάλων καὶ τῶν διδασκόντων ἐν γίνεσθαι, ἐβελτίωσε τὰ τῆς δικαιοσύνης, ἤλαττωσε τοὺς φόρους. Ἀλλ' ἠσχολήθη πρὸ πάντων εἰς τὸν καλλωπισμὸν, ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν, εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Μονάχου, τῆς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μικρᾶς καὶ ἀκόμψου μεσαιωνικῆς πόλεως. Κατῶρθωσε νὰ καταστήσῃ τὸ Μόναχον τὰς Ἀθήνας τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἠγάπα νὰ λέγῃ, ὅτι διὰ τῶν καλλιτεχνικῶν μνημείων τοῦ Μονάχου προήγαγε καὶ ἀνέπτυξε τὸ φρόνημα καὶ τὴν καλαισθησίαν τῶν Βαυαρῶν, ἀλλ' ὁ μετριοφρων ἀνὴρ ἠθύνετο νὰ εἴπῃ, ὅτι διὰ τῶν ἔργων τούτων ἐπέδρασαν ἐφ' ὅλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Σημειοῦντες τὰ κυριώτερα τῶν ἔργων ὅσα ἀνήγειρε, ἀναφέρομεν τὸ Ὁδεῖον, τὴν Γλυπτοθήκην, τὴν Πανακοθήκην, τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον, τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων Πάντων, τὴν Βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Βουφαντίου, τὴν Γοθικὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας Marienhilf, τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, τὰς Στοὰς, ὅπου εἰκοιζονται τὰ κυριώτερα ἱερόσδεια τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, τὴν Βιβλιοθήκην, τὸ Πανεπιστήμιον, τὸν Ὁβελίσκον εἰς τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τοῦ 1813 θανόντας Βαυαροὺς, καὶ ἐπὶ τινος λόφου παρὰ τὴν Ρατισδόνην τὴν Βαλχάλλαν, νῆον μαρμαρινὸν κατὰ μίμησιν τοῦ Παρθενῶνος, ἀφιερωμένον εἰς τὰς γερμανικὰς δόξας. Πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ διακόσμωσιν τῶν λαμπρῶν τούτων ἔργων, ὁ Λουδοβίκος εὗρεν ἀριστοτέχνους μεγάλους, πάντας Γερμανοὺς, τοὺς ἀρχιτέκτονας Kleuze, Goertner, Ohlmüller, τὸν ζωγράφον Cornelius, τὸν γλύπτην Schwanthaler, καὶ τοὺς ἀξίους τούτων μαθητὰς. Ἡ λαμπρότης τοῦ Μονάχου ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς ἀναμορφώσεως τῶν πρωτεύουστων τῆς Γερμανίας, πολλῶν πόλεων τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν νεωτέρων Ἀθηναίων. Διὰ τοῦτο θεωρεῖται καὶ εἶνε τῷ ὄντι ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος εἰς τῶν μεγίστων παραγόντων τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τὴν 19^{ον} αἰῶνα.

Παραλείπομεν τὰ τῆς πολιτικῆς δράσεως ἐν τῷ βίῳ τοῦ Λουδοβίκου, διότι τὸ κύριον ἔργον αὐτοῦ ὑπῆρξε τὸ ἐκπολιτιστικὸν καὶ καλλιτεχνικόν. Παραιτηθεὶς τὸ 1848, διήνυσεν τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου μελετῶν καὶ εἰς τὰ καλὰ συντελῶν μέχρι τῆς τελευτῆς του, συμβάσης τὸ 1868. Τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου καὶ τοῦ οἴκου του ἔμεινε προσφιλέστατον παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησι, διότι ἡ ἐννοία ἀκάθεκτος φορὰ τοῦ πολιτικοῦ χειμάρρου δὲν ἴσχυσεν εὐτυχῶς νὰ παρασύρῃ καὶ τὰ εἰς τὸ βάθος τῆς ἑλληνικῆς καρδίας αἰσθήματα τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν μέγαν ἀνδρα καὶ ἀριστον φίλον τοῦ νεωτέρου ἑλληνισμοῦ. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα πολλὰκις μετὰ τὴν ἐπαναστάσιν τοῦ 1862 διετράνωσαν οἱ Ἕλληνες, καὶ τὸ 1866 κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν τῆς λογίας πριγκίπισσης Θηρεσίας, καὶ ἦδη κατὰ τὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου. Τὸ Μόναχον ἔμεινε ἡ προσφιλεστάτη τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων εὐρωπαϊκὴ πόλις, ἡ ὑπειθυμιζούσα αὐτοῖς καὶ τὰς ἀρχαίας καὶ τὰς νεωτέρας Ἀθήνας, καὶ εἰς αὐτὸ ἐνεκατέστησαν καὶ οἱ δύο ἀριστοὶ τῆς Ἑλλάδος καλλιτέχναι, ὁ Γκίζης καὶ ὁ Ἰακωβίδης.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ζέστη φρικώδης!

Εἶνε ἡ μόνη φράσις τὴν ὁποῖαν ἀκούει τις καὶ λέγει κατ' αὐτὰς. Ὅλα καιόν, ἀπὸ τὰ ἄρθρα τῆς «Πρωίας», ἅτινα τώρα πλέον γράφονται διαλογικῶς, μέχρι τῶν μεγαλουργῶν σχεδίων, περὶ ὧν πάντοτε σκέψεις γίνεται εἰς τὰ διάφορα ὑπουργεῖα. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος χάριν τῶν συνδρομητῶν μας, οἵτινες ἐπλήρωσαν μάλιστα τὴν συνδρομὴν των, ἐδημοσιεύσαμεν ὀλίγας συμβουλὰς, οἰοεὶ ἀναψυκτικὰς, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ ἐφέτος ἐπαναλαμβάνομεν τὰς ἐπομένους δύο χάριν τῶν νέων: α') μὴ γίνεσθε συνδρομηταὶ εἰς τὸν «Ἡλιον» τοῦ κ. Πέρλα, καὶ β') ἀποφεύγετε τὸν κ. Φλογαίτην. Θὰ εἴς ἐλέγομεν νὰ κάμετε χρῆσιν καὶ πάγον, ἐὰν δὲν ἐφοβούμεθα, ὅτι δύναται νὰ εἶνε Ἀρειος.

✱

ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φρικώδους αὐτοῦ καύσωνος φαίνεται, ὅτι ἀπεξηράνθησιν καὶ ὅλα τὰ ζητήματα πρὸς λύπην βεβαίως τῶν σοβαρῶν συναδέλφων μας, οἵτινες δι' ἑλλειψίν ὕλης... ἀντιγράφουσιν ἀλλήλους. Ἐὰν δὲν ἐπήρχετο

¹ Ὁ Λουδοβίκος ἐγεννήθη τὸ 1786. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐνεκα τῶν οἰκογενειακῶν περιστάσεων ἀνεβλήθη ἐπὶ δύο ἔτη ἢ πανήγυρις τῆς ἑκατονταετηρίδος. Ἀριθμοῦνται ἤδη 102 ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του.

ὁ θάνατος τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, δὲν συνέβαινον δύο ἢ τρεῖς ἀπαραίτητοι φόνοι, καὶ εἶχομεν ὀλίγας σταγόνας ὕδατος διὰ νὰ πίνωμεν, βεβαίως ἡ δημοσιογραφία μας κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, θὰ ἐξήντηλετο ἐπικρίνουσα τὸν Λασσάλ καὶ ἐξυμνοῦσα τὰς αἰοδούς τοῦ « Ὀρφέως ».

✱

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Φρειδερίκου ἔρχεται εἰς τὸν Γερμανικὸν θρόνον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γουλιέλμος, οὐτινος πάσχει ἡ δεξιὰ χεὶρ. Μετὰ τοῦτο πολὺ δυσκολευόμεθα νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν γραφεύσαν φράσιν, ὅτι « αἱ σιθαραὶ του χεῖρες θὰ κρατήσωσιν, ὡς ἐμπρέπει, τὰς ἡνίας τοῦ Γερμανικοῦ Κράτους ».

✱

Καὶ μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην μίᾳ ἐρώτησις : Ὁ φοβερὸς Βίσμαρκ θὰ ἐξακολουθῆ νὰ λέγηται τὸ δεξιὸν χεῖρ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὡς ἄλλοτε, ἀφοῦ οὗτος εἶνε κοιλός ;

✱

Ζητεῖται μέγαρον διὰ τὴν Θέμιδα ! Ἐρρίφθη ἡ ἰδέα νὰ συγκεντρωθῶσιν ὅλα τὰ δικαστήρια εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κατάστημα· πρὸς τοῦτο δὲ ὅλοι οἱ μηχανικοὶ καὶ ἀρχιτέκτονες ἐτέθησαν εἰς κίνησιν, διὰ νὰ ἀποφανθῶσι ποῖον κτίριον εἶνε τὸ μᾶλλον κατάλληλον. Ἡ πλειοψηφία κλίνει ὑπὲρ τοῦ δημοτικοῦ Νοσοκομείου, τὸ ὁποῖον οὐδῶλος παράδοξον μετὰ τινὰ χρόνον νὰ καταστῆ τὸ μόνιμον ἐνδιαίτημα τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ νοσηρὰ αὐτῆς κατάστασις νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ παρκινήσῃ τοὺς ἀρμοδίους, ὅπως ἡ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ κατοικία τῆς ἐπέληθη ἕσπον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

✱

Μία σκέψις. Ἀφοῦ ἡ Δικαιοσύνη εἰκονίζεται καὶ εἶνε τυφλή, δικτὶ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ; Δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον τὸ Ὀφθαλμιατρεῖον ;

✱

Καὶ πάλιν ἀναφίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα ὁ ἀνδριὰς τοῦ Γλάδστωνος. Ἀφοῦ ὡς ἐναγῆς ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἦτο κλεισμένος εἰς τι δωμάτιον τοῦ Πολυτεχνείου, ἤδη ἐλπίζεται, ὅτι θὰ ἴδῃ τὸ φῶς πρὸς μεγίστην δόξαν τοῦ πρώην πρυτάνεως Κυριακοῦ καὶ τῆς τότε Συγκλήτου. Ἐν ὀνόματι τῆς ἡλιθιότητος, ἥτις διέπει ἐνταῦθα τὰ πάντα ἰκετεύομεν ὅλους τοὺς ἀρχαιοκαπήλους ὅπως δυνηθῶσι νὰ μᾶς ἀπκλάξωσι τοῦ ἀνδριάντος τούτου.

✱

Ἐπίκαιρον. Γνωστὸς δημοσιογράφος ἐπὶ ἀμειλίκῳ καταδιώξει τῶν ἀρχαιοκαπήλων εἰσέρχεται εἰς οἶνοπωλεῖον μετὰ φίλων του. Τόσον τὸν ἐκυρίευσεν ἡ τῶν ἀρχαιοκαπήλων καταδίωξις, ὥστε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κάπηλον :

— Ἀρχαιο - κάπηλε, μισὴ ὅκᾳ κρασί καθαρό.

Ἄξιος

ΕΚΕΤΑΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

(Ἀπόσπασμα ἐξ ἀνεκδότου τραγωδίας ὁ Ἀρχαιοκαπήλος)

Μίση' εἰς τὴν καρδίᾳ μου ὀλόλαμπρη φωλιχίσις, Ἀρχαιοτῆς ! Ἐμπρός εἰς τὴ σημαία του δὲν στέκει ὁ στρατιώτης Μὲ τὸν καυμὸ καὶ τὴ χαρὰ, ποῦ στέκει ἐγὼ ἔμπροστά σου Νὰ περιλάβω τοὺς Θεοὺς καὶ τ' ἄσπερ' ἀγάλματά σου !

Ὡ λιθεντικὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Θεσῶν παρθέναις, Θεὰ χωρὶς γεράματα, Θεαίε χαριτωμέναις Πού καὶ γυμναίε ἡ γύμνιά σας εἶν' ἱερὴ εἰς τὰ μάτια, Ἄγια κεφάλια καὶ κορμιά, μαρμάρινα κομμάτια !

Σὰς ἀγκαλιάζω, σὰς φιλῶ μὲ πόθο τὸ καθένα· Μίση' ἀπ' τὴ γῆ, ποῦ κοίτεσθε τόσον καιρὸ θαμμένα Καὶ μὲ τὰ νύχια σκάδοντας τραβῶ καὶ σὰς ξεθάφτω, Καὶ μοναχὰ εἰς τὴ χάρι σας κερὶ ποῦ δὲν ἀνάρτω !

Αἴγινα, Σπάρτη, Κόρινθος, Δελφοί, Μυκῆναι, χώραις Ὀνειρευταῖς, αἰώναις, χρυσαῖς καὶ Θεοφώραις ! Ἄς ἡμποροῦσα ὅλα σας τ' ἀρχαῖα πέρα πέρα Μίση' εἰς τὴν ἀγάλη μου μαζί νὰ κλείσω μὴν ἡμέρα !

Ἐπάνω εἰς τοὺς ὄμους μου χωρὶς πολὺν ἀγῶνα Νὰ κουβαλήσ' ὀλόκληρο ἔμπορὸν τὸν Παρθενῶνα ! Μίση' εἰς τῆς τσέπαις μου χωροῦν ὀλόκληρα Μουσεῖα ! Καὶ μῶρchetαι λιγοθυμιά ἔμπροστά εἰς ἓνα Μαρσούα !

Ἐ τὰ χρόνια ποῦ ἐμπορεύονται τὸ ρύζι, τὸ σιτάρι, Ἐ τὸ θάναυσον ἐμπροσθὸν δίνω καινούρια χάρι. Μακρὰν, χονδρὸν μπακαλλῆδες, πεζοὶ νοικοκυραῖοι ! Τὸ ἰδικὸ μου ἐμπόρευμα εἶνε Θεοὶ ὄραιοι.

Ὡ Βάκχοι καὶ Ἀπόλλωνες, Ἀσκληπιοὶ καὶ Νίκαι, Πατρῶν ἔδη καὶ ναοὶ καὶ τῶν προγόνων θῆκαι, Νέα Μουσεῖα καὶ σεπτοὶ βράχοι καὶ ἀρχαῖοι τάφοι, Σὰς ἀγαπῶ, ἑλληνικὰ γλυκύτατα ἐδάφη.

Φθάνει τὰ θεῖα πλούτη σας ν' ἀλλάξω... μὲ χρυσάφι.

Χώρα Μυριάμων

ΑΙ ΕΝ ΒΟΝΩΝΙΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Ἐπειδὴ αἱ εορταὶ τοῦ ἐν Βονωνίᾳ Πανεπιστημίου οὐκ ὀλίγον ἐνδιαφέρον διήγειρον παρὰ πάντας, ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς φοιτηταῖς, παραθέτομεν ἐν τῇ 4ῃ σελίδι τὰς εἰκόνας τῆς προσόψεως καὶ τῆς αὐλῆς τοῦ Πανεπιστημίου ὡς καὶ τὰς προσωπογραφίας τοῦ Πρυτάνεως καὶ τῶν ἐπιφανιστέρων Καθηγητῶν.

Ὁ Πρύτανις, ὁ καὶ πρόεδρος τοῦ ἐκτελεστικοῦ κομητᾶτου διὰ τὰς εορτάς Ἰωάννης Καπελαῖνης ἐγεννήθη εἰς Σπέτζιαν τὸν Αὐγούστου τοῦ 1833. Διορισθεὶς καθηγητῆς τῆς γεωλογίας κατὰ τὸ 1861 τὸ τρίτον ἦδη χρηματίζει Πρύτανις. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀπολαύουσι μεγάλης ἐκτιμήσεως καὶ θεωρεῖται ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ ὡς εἰς τῶν ἐξοχωτέρων φυσιοδηφῶν.

Ὁ Ἰωάννης Καρλοῦτζης, ὁ μέγιστος τῶν συγχρόνων ποιητῶν τῆς Ἰταλίας καὶ ἀριστος φιλόλογος, διδάσκει ἀπὸ τοῦ 1861 τὴν Ἰταλικὴν Φιλολογίαν. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ὄχι μόνον ἐν Ἰταλίᾳ ἀλλὰ καὶ ἀλλοῦ τῆς Εὐρώπης μεταφρασθέντα, ἀπολαύουσι μεγάλης ἐκτιμήσεως ἰδίως τὰ : *Confessioni e Battaglie*, *L'Inno e Satana*, *Le Odi Barbare*. Ἐνώπιον τῶν Βασιλέων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Πανεπιστημίων ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικόν, ὅστις πάντας ἐνεθουσίασεν.

Ὁ ἐξοχος καὶ ἀκραφνῆς τῆς Ἰταλίας πατριώτης ἈΥΡΗΛΙΟΣ ΣΑΦΦΕ Εἰγεννήθη ἐν Forlì. Εἶνε εἰς τῶν τῆς Τριαυδρίας τῆς Ρωμαϊκῆς Δημοκρατίας τοῦ 1849. Διορίσθη ἐπίτιμος καθηγητῆς τῆς Ἱστορίας τοῦ Δημοσίου Δικαίου τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας κατὰ τὸ 1878, τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἰταλίας ἀπολαύει γενικοῦ σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως.

Ὁ ΕΡΡΙΚΟΣ ΠΑΝΤΖΑΚΗΣ ὁ ἀποτεινὰς τοὺς ἐνθουσιώδεις λόγους εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, τοὺς τόσον συγκινήσαντας τοὺς παρισταμένους, εἶνε διευθυντῆς τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ὀρειῶν τεχνῶν. Ἄριστος ὢν ποιητῆς καὶ λογογράφος θεωρεῖται εὐλόγως ὡς εἰς τῶν διαπρεπεστέρων λογίων τῆς Ἰταλίας.

Get.